

ἜΤΟΣ Γ'.

Ἡ Φ Η Μ Ξ Ρ Ι Σ Ξ Ξ Γ Υ Ρ Ι Κ Η

ἌΡΙΘ. 132

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 23 Αὐγούστου 1881.

Πιστὴν εἰκόνα τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἀγγλίᾳ διαγράφει ἀπροσδοκῆτως ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ Ὁρα. Ἐν αὐτῷ οὐχὶ μόνον ὁ κύριος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ταύτης, γνωστὸς διὰ τὰς συμπαιθείας του πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸ πολίτευμά της, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ Times περὶ τὸ πολίτευμα αὐτόθι ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν πολίτευμα τῆς ἀπύστου ἐπιδεικτικῆς καὶ κενολόγου φλυαρίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ βουλευτηρίου. Δὲν ἐπῆλθεν εἰσέτι ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἡ Ἀγγλίς καὶ σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος θὰ ἐξαγάγῃ τὰ πρακτικὰ συμπεράσματα τῶν μόλις ἤδη ὑποφωσκουσῶν τούτων ἀληθειῶν, καὶ θὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι αἱ πρόοδοι τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν τυχοδιωκτικὴν φλυαρίαν, ἀλλ' εἰς τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ τοῦ ἔθνους κατισχυούσας μέχρι τοῦδε τῆς φθοροποιοῦ ἐπιρροῆς τοιοῦτου πολιτεύματος, ὅπως Ῥωμαϊκῆς κρᾶσις κατισχύει ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν μολυσματικῶν ἐπιρροῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ταῖς καλουμέναις ἠθικαῖς καὶ πολιτικαῖς ἐπιστήμαις οὐδὲν ἐστὶ νέον, ὑπερθυμίζομεν, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων φιλοσοφῶν ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς πατρίδος του (τοῦ πολιτεύματος ἐκείνου τῆς καταδυναστείας καὶ τῆς νομικῆς δολοφονίας κατὰ πάσης ὑπεροχῆς) περητῆρει, ὅτι ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπαγγελόμενος οἰκονομικὸς τέχνην ἢ ἐπιστήμην εἶχεν ἀνάγκην εἰδικῆς διδασκαλίας, ἐνῶ ὁ ἐπαγγελόμενος τὸ κυβερνᾶν τὴν πολιτείαν, ὅστις ἔπρεπε κατὰ θεωρίαν νὰ ἦναι ἐγκυκλοπαιδικός, ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ ἦτο συνήθως ὁ ἀμειψίστατος τῶν δημαγωγῶν. Τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους ἐπικυροῦ ἡ ἱστορικὴ διδασκαλία προσέτι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ διακεκριμένοι πολιτικοὶ ἄνδρες, οἷος ὁ Περικλῆς, προσέχον οὐχὶ διὰ τῶν προτερημάτων των, ἀλλὰ διὰ τῶν χειρίστων τῆς ἀνθρωπίνης

φύσεως ἐλαττωμάτων, τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ἀκαθέκτου φιλαυτίας. Μόνον δὲ τὰ νικηφόρα ὄπλα τῶν Σπαρτιατῶν, τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀνεκούφισαν καὶ ἐπὶ τέλους ὀριστικῶς ἀπηλευθέρωσαν τὰς πεφωτισμένας καὶ εὐπόρους τάξεις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς καταδυναστείας τῶν δημαγωγῶν, τῶν φερόντων καὶ ἀγόντων κατὰ τῶν κρειττόνων τὸν ὄχλον, ὃν μέγα ζῶον ἀποκαλεῖ ὁ Πλάτων.

Ἀλλ' ἂν ταῦτά εἰσιν ἀληθῆ διὰ κοινωνίας ἀρχαίῳθεν πεπολιτισμένας καὶ πολλαχῶς ἀνεπτυγμένας, οἷκι σήμερον ἡ Ἀγγλικὴ καὶ τὸ πάλαι ἡ Ἀττικὴ, ποῖα τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἐν δημαγωγίᾳ πολιτεύεσθαι εἰς ἔθνη ἀπολίτευτα, ἐξ ἀσικτικῆς δουλείας ἐξερχόμενα, ἀνευ ἐπιστήμης, ἀνευ πλουσίων καὶ καλῶς τεθραμμένων ἀνωτέρων τάξεων, ἀνευ πολιτικῶν πρᾶξεων; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἀρκεύτως δίδει ὁ πολιτικὸς καὶ κοινωνικὸς τραγῆλαφος τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἐν τῷ συγχρόνῳ τῆς Ἑλλάδος Πλουτάρχῳ διακεκριμένῳ ἀξιοῦ νὰ κατέχη θέσιν καὶ ὁ φυγοδικὸς Τούτουνας. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπεβλήθη ἐπὶ μακρὸν ἐφ' ὅλης τῆς ἐπαρχίας του ὡς ἀληθῆς φεουδάρχης, καὶ ἀφοῦ συγκατένευσε νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐστὲ βέβαιον, ὅτι τὸ μέλλον του εἶναι ἀσφαλές. Οἱ νόμοι ἀπαιτοῦσι λογικὴν περὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν καὶ περὶ τὴν ἐφαρμογὴν, ὅτε δὲ τὸσάκις ἀντιστρατεύονται κατὰ τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ ἐφαρμοστέου, τότε παράγουσι φυγοδικούς, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀναρίθμητος παρ' ἡμῶν. Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ Τούτουνας παράδοξόν τι φαινόμενον.